

Η σοφία της υπακοής (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

[/ Πεμπτουσία](#)

Τα διάφορα Γερωντικά, παλαιότερα και σύγχρονα, μας μεταφέρουν στον κόσμο της Μοναχικής πολιτείας. Μέσα εκεί διασώζεται ο γνήσιος τρόπος της χριστιανικής-ευαγγελικής ζωής, αλλά και η ανθρώπινη πραγματικότητα της αστοχίας και αποτυχίας, που νικιέται με την άσκηση. Ένας τρόπος, σημαντικός και ουσιαστικός της άσκησης, είναι η υπακοή.

Η υπακοή, μαζί με την παρθενία -ψυχή τε και σώματι- και την ακτημοσύνη ως ελευθερία από την υλική δέσμευση, είναι οι αρετές που ο κάθε μοναχός καλείται να ζήσει για να είναι όντως μοναχός-άνθρωπος αφιερωμένος στο Θεό.

Όμως η υπακοή δεν είναι γνώρισμα των μοναχών αλλά του κάθε ανθρώπου που θέλει να ζει το Ευαγγέλιο κι ο Χριστός να είναι «ο Κύριος κι ο Θεός» του. Άλλωστε, ο Χριστός έκανε υπακοή στον Πατέρα Του μέχρι θανάτου. Ο κάθε χριστιανός καλείται να μιμηθεί τον Κύριό του, κατά το μέτρο των δυνατοτήτων του, βέβαια, και της επιθυμίας του να ενωθεί μαζί του.

Θα μπορούσε κάποιος να πει πως τα πιο πάνω είναι αδύνατα αλλά και θεωρητικά για μας που ζούμε μέσα στον κόσμο με τα ποικίλα προβλήματα και τις πολλές

μέριμνες. Δεν έχουν, δηλαδή, το πρακτικό που συγκεκριμενοποιείται στην καθημερινότητα...

Θα' θελα να αναφέρω κάποια παραδείγματα από αυτήν την καθημερινότητα που δείχνει το πόσο σοφό είναι να κάνουμε υπακοή, να «κόβουμε το θέλημα μας», αφήνοντας στον άλλο να κάνει το δικό του.

1. Είναι πολύ φυσικό σ' ένα ανδρόγυνο να υπάρχει διαφωνία σ' ένα θέμα, απλά γιατί ο καθένας το βλέπει από μια άλλη σκοπιά. Αν επιμένει ο καθένας στο δικό του, δε θα συγκρουστούν, δε θα διχαστούν; Δεν θα πρέπει να υποχωρήσει ο ένας για να προχωρήσει η συνύπαρξή τους; Δεν θα πρέπει να υπακούσει η γυναίκα στον άντρα της, ως κεφαλή, για να διατηρηθεί η ισορροπία στο γάμο;

2. Δύο φίλοι επιθυμούν να πάνε σ' ένα θέατρο αλλά το θέμα δεν ενδιαφέρει πολύ τον ένα. Δεν θα πρέπει να υποχωρήσει κάποιος, για χάρη της φιλίας τους, ώστε να μην συγκρουστούν και ψυχρανθούν για ένα τέτοιο μικρό θέμα;

Πολλά παραδείγματα θα μπορούσε ο καθένας μας να παρουσιάσει από την καθημερινότητα, που δείχνει πόσο σημαντικό είναι η υπακοή. Χωρίς αυτή πώς θα ήταν άραγε το αποτέλεσμα μιας χειρουργικής επέμβασης, μιας σχολικής μονάδας, μιας επιχείρησης, μιας ακολουθίας ακόμα; Πόσες συγκρούσεις, πόσα διαζύγια, πόση αναστάτωση θα αποφεύγονταν αν καταλαβαίναμε την υπακοή ως ελευθερία από τη φιλαυτία, ως σοφία και γνώση της όντως ζωής;

Η υπακοή, παρόλη τη μαρτυρική της βάση - αφού περικλείει το «απαρνησάσθω εαυτόν» -, διαφοροποιείται από την πειθαρχία στο ότι γίνεται εκούσια. Γι' αυτό κι έχει μεγάλη ελευθερία, μεγάλη χαρά. Άλλωστε, όλα τα ωραία χαρακτηρίζονται από μεγάλο πόνο που τον ακολουθεί η δυναμική και μεγάλη Χάρη του μεγάλου Θεού μας.

Πρώτη δημοσίευση: isagiastriados.com